

lem har givet mig Anledning til, og som angaar Redningsvæsenet. Det ærede Medlem udtalte, at det burde være Regel, at det faste Mandstab ved Redningsvæsenet var forsikret, saaledes at der udbetaltes en Understøttelse til den, der kom til Slæde under sit Arbejdes Udsørelse, og til hans efterladte, naar han omkom. Jeg vil gøre opmærksom paa, at vi allerede have en saadan Regel i Loven af 26de Marts 1852, hvor der er til- lagt Redningsmandstabet Invalideforsørgelse i Tilfælde af, at nogen tager Slæde under Udsørelsen af sit Hverv, og hvor ligeledes de efterladte faa Understøttelse efter Invalidereglerne, naar den paagældende omkommer. Jeg har tilladt mig at fremhæve dette, fordi jeg har haft Lejlighed til at erfare, at denne Regel kun er meget lidt kendt. Jeg vender saa tilbage til Vædringsforslaget. Dette Vædringsforslag rækker jo meget vidt og søger i Virkeligheden her at løse et Spørgsmaal, der er overordentlig vanskeligt. Jeg tror ikke, det er lykkedes de ærede Forslagsstillere at stifte en Løsning, der er acceptabel, og i hvert Tilfælde kan jeg ikke paa nogen Maade slutte mig til Vædringsforslaget. Den ærede Ordfører for Mindretallet anerkendte selv, at det, man tilfigter, i hvert Tilfælde kun er en delvis Løsning af dette særlige Spørgsmaal, idet man vel søger at stifte en Forsikring mod Ulykkestilfælde til Besættelse for selve Arbejderen, men for det Tilfælde, at han omkommer, ikke sikrer nogen Understøttelse til hans efterladte. Men der er desuden den meget store Mangel ved Bestemmelsen, at man har taget Landbruget og Skovbruget samt Fiskeriet med, men ikke har været sig til at tage Søarten med, saa at man her lader et Hul blive tilbage. Og vel at mærke, man lader dette Hul blive tilbage, uagtet man ellers søger at løse det store Spørgsmaal paa et meget vidt Omraade, idet man endogaa har villet tage Arbejdere med i de Virksomheder, der ere inddragne under selve Hovedforslagets Regler, for saa vidt disse Arbejdere optræde som arbejdende for egen Regning. Ja, det er ganske vist et Spørgsmaal, der maa komme til at ligge for, saa snart man søger en Løsning af det almindelige store Spørgsmaal; men saaledes, som det er stiftet her, gaar det sikkert ikke. Den Definition, som Mindretallet har givet, turde næppe være brugelig. Definitionen paa Arbejdere i Hovedforslaget er netop, at det er saadanne, som arbejde for andres Regning, og nu siger det ærede Mindretal, at det, de nu vil tage med, er disse Arbejdere, altsaa dem, som arbejde for andres Regning, naar de arbejde for egen Regning. Det er en

Definition, der ikke paa nogen Maade kan bruges; alene Bestemmelsen i § 15 er en saadan, at den gamle sikkert maa omarbejdes meget betydeligt for at kunne accepteres. Men saa kommer den Maade, hvorpaa man har søgt Løsningen, idet man har sat Understøttelsen til Arbejderne i Forbindelse med Alderdomsunderstøttelsesloven. Det tror jeg slet ikke kan gaa an, man har vistnok ikke rigtig faaet fat paa det Tilfælde, som vil være det hyppige her, nemlig dette, at vedkommende Arbejder tager Slæde, at han altsaa kommer til at lide af, hvad man kalder halv Invaliditet. Naar det er Tilfældet, vilde man jo søge at stifte ham en Understøttelse, der skulde svare til hans Tab i Arbejdskraft. Hans Arbejdskraft er bleven svækket, han har ikke den fulde Arbejdskraft mere, og nu skulde han vel have et Udviklert for den Arbejdskraft, der er gaaet tabt. Det kan man imidlertid ikke opnaa at give ham gennem de Regler, der indeholdes i Alderdomsunderstøttelsesloven. Alderdomsunderstøttelsesloven hjemler jo kun de paagældende, der falde ind under Loven, Ret til at faa, hvad der er ligefrem nødvendigt til Livets Ophold. Tager man altsaa en Arbejder, der er kommen til Slæde ved et Ulykkestilfælde, men kun paa en saadan Maade, at der er Spørgsmaal om halv Invaliditet, er der saa megen Arbejdskraft tilbage hos ham, at han ingenlunde kan ligestilles med de Individier, der ellers faa Understøttelse efter Alderdomsunderstøttelsesloven. Jeg tror derfor ikke, man kan bruge dette Princip, og jeg frygter ogsaa meget for at gaa denne Vej; thi hvis man vilde sige, at det er saaledes at forstaa, at den paagældende, naar han hidtil har tjent 1,200 Kr., og nu som Følge af Ulykkestilfælde ikke kan tjene mere end 5—600 Kr., som Alderdomsunderstøttelse skal have et Beløb, der svarer til Forfællingen, vil man fuldstændig forvanske Begreberne i Alderdomsunderstøttelsesloven. Man vil bringe et helt nyt Moment ind, der bevirker, at Kommunerne skulle tildele Understøttelser snart efter en Maalestof og snart efter en anden. Jeg skal dertil føje, at hele denne Ordning forudsætter et meget betydeligt Tilskud fra Statskassens Side og en endnu større Udgift fra Kommunerne Side en Udgift, hvis Størrelse ikke lader sig beregne. Jeg maa derfor tage bestemt Afstand fra dette Vædringsforslag, der efter min Mening, hvis det bliver vedtaget, vil gøre hele Lovforslaget umodtageligt.

Et andet Vædringsforslag, der ligeledes er stillet af et Mindretal, berører ogsaa Lovforslagets hele Princip, det er Vædringsforslaget under Nr. 36, hvor et Mindretal,